

PERSONALIA.

En kårt vandring, et årligt lefverne, en oförfalskad Christendom, et svårt lidande, et Christeligt tålmod, en Gudelig beredelse, och en salig död, åro stycker, som förekomma i denna berättelsen; uti hvilken man, efter urgammal Sed, vil öfverlemnna til en upmärksam Efterverld et väl förtjänt Åreminne at för detta, Högådla Fru Doctorinnan, **AGNES REGINA CHRISTIERNIN.**

Längden at desz letnad inskränckes innom en tid at 36. år och 7. dagar. Hon är född d. 19. Martii år 1718, uti Björnkogs Prästegård i Wessmanland; Hen-

I

nes

nes Eader var den Högårevördige och Höglårde Herren Magister CHRISTIERN CHRISTIERNIN, för detta Proft och Kyrkoherde i Fellingsbro, Hennes Moder den Vålborna Fru BEATA GYLLENHÖK; och således å Fådernet af den Hederliga CHRISTIERNINfka Slågten, hvars Stamfader för et hundrade trettio fyra år sedan kom hit i Riket, ifrån Konunga-Riket Dannemark; men sedan igenom Guds vålfignelse blifvit et talrikt folk af allehanda Stånd, och utspridt sig kring Riket i vidstråkta grenar; men å Mødernet af GYLLENHÖKS Slågten, hvars Förfäder under det namnet Hök beklädt hederliga tjänster, men blef i Glorvördigste i åminnelse Kong CARL den Ellofftes tid hedrad med Adeligt Stånd och Sköldemärke.

När vår fällas fälige Fader, igenom Kongl. Fullmagt ifrån Björnkog til Fellingsbro Kyrkoherde och Profte-åmbete transporterades, var Hon sina kåra Föråldrar i sina spåda år töljaktig, och blef under deras Gudfrugtiga, allvarfamma och nitifka inſeende, lika ſom dageligen förd til en helig åtanka af det dyra Förbund, hvilket Hon med ſin GUD i Döpelfen ingått. De inpräglade Guds fanna kännedom i Hennes Hjärta, och
var

var dem lått, at i anseende til Hennes goda böjelse igenom en öm upfostran få Henne uptrukad til Dygd och Åra. Nitton år var Hon gammal, då Hon första gången ingick et Christeligt Ägtenfkap; ty den 1 Junii år 1737 blef Hon sammanvigd med då varande Notarien i Kongl. Maj:ts och Rikfens BERGS-Collegio, Den Adle Herren, Herr SAMUEL BUSCHENFELT; De rena nöjen, som all människelig uträkning lotvade Henne under sammanlefnaden med en så skickelig, förnuttig och allmänt älskader man, behagade GUD förvandla uti de bittrafe forger; i ty hela tiden at et så kårt Ägtenfkap, var både kårt och tårefull; *kårt*, ty han varade icke längre än Tu År och Nie Månader; *tårefull*, ty under all den tiden måste Hon se en så kår Man plågad af en dödelig Sjukdom, som omsider ändade hans timmeliga lit d. 3 Martii år 1740. Under detta sit Ägtenfkap blef Hon den 26 Martii år 1738 at GUD välsignad med en välskapad Dotter, som vid det Helga Dopet kallades EMERENTIA BEATA; men letde icke längre än tio Månader, emedan Hon saligen affomnade d. 29 Januarii 1738. Och ehuru vår Sällas öma Moders hjärta ikulle tyckas nödigt villa sakna en så kår Ägtenfcaps Pant; tackade Hon dock sedan många gånger GUD, som i så god tid gjorde Henne undan verldenes ondfka.

Et Änkestånd af många tryckande befvär, mötte Hennes vid Hennes låta Makas dödliga frånfälle; men, som Hon var utaf et muntert Sinnelag och god eftertanka, samt blifvit vand ifrån sin barndom, at gå i lydriad under GUDS vilja; ty gick Hon ock altsammans igenom med förnutt, med et något hjärta och med et Christeligt tolamod. Til detta Hennes Änkestånd hade GUD atmått af Hennes lefnads tid Fyra år och 8 Månader; ty d. 4 Novemb. 1744 behagade den Gudomeliga Försynen, at årfåtra Hennes sorg med fördubblad glädje, då Hon ingick sit andra Ägtenfkap, och gitte sig med denna Christeliga St. HEDVIG ELEONORÆ Församlings Älskade Herde, Högvördige Herren, Doctor JOHAN GÖSTAF HALLMAN, sedan han efter en mycket kår och dygdig maka varit Enkling i Fem Fjerdedel's år.

At de flera barn med hvilka denne Hennes senare Man i sit förra Ägtenfkap var välsignad, voro nu icke flere lefvande, än allenast tvänne Söner; Den Äldre Kongl. Maj:ts Hof - Medicus, Doctor JOHAN GÖSTAF HALLMAN, som är ännu viftande på sina utrikes resor: den senare Auscultanten i Kongl. Maj:ts och Riksfens Bergs-Collegio Herr CARL ISRAËL HALLMAN. Man och Barn emfamnade Hon med en ogemen och nästan o-

var

vanlig kärlek; och, som Hon der uti var så beständig til Sit fidska flut, som itrig i dess första början, så är nu deras afsaknad så mycket kånbarare och deras sorg så mycket större. I det hus, Hon kom, åtog Hon sig et så vakfamt och försigtigt hushålls bekymmer, at Hennes sata Maka fick tillfälle, at öfverlemna hela sin tid til utförandet at sit dyra Åmbete, och Hon vårdade så fina Barn, at de en dryg del at sin timmeliga vålgång, hatva, at nåst GUD, tilskrifva Henne. Egen litsfrukt i detta senare Giltet, ville icke GUD förinna Henne; men så trodde Hon dock sin skyldighet vara, at gå med sin omsorg vidare; och antog dertfore nu snart för Nio år sedan et litet faderlöst Barn, det Hon unte, at kalla sig *Sin Mor*, och gjorde sig åfven igenom en rätt moderlig omsorg at Henne förtjänt til et så värdigt namn.

Denne Hennes senare Ågtenskaps-tid indelte GUD emellan lofliga omsorger och menlösa nöjen. Hon höll för sin största pligt, at sielf föreläsa sit hus med husagtighet, med renlighet, med höflighet och flit, med en otörklädd dygd och med en ofkrymtad Gudsfruktan, och åfven at med anständig altvarsamhet tilhålla dem, som stodo under Hennes lydnad, at fullgöra samma skyldigheter. För öfrigit var Hennes Samvets vänesbyrd

Henne en stark sköld emot arga tungor. Hennes Agentenskap var Henne ljufligt; men som ingen Himmel är så klar, at han icke har sina fläckar, så är ock intet Agentenskap så förnöjeligt, at det icke har sina forger. Vår Sälla hade et anteende af slemva hålsan; men hade dock nog litet at fågna sig af en så ofkattbar HERRANS gåtva. De senare åren at Hennes lefvernes tid voro Henne i synnerhet svåra, och det sista det aldrafvåraste; tre vekor felas allenast i et år, sedan en dödlig Sjukdom lade Henne på sin Sotesång. I förliden Sommar, samlade Hon en och annan gång sina svaga krafter, at något litet komma på fötterna; men försöket var fåfångt. Våra klokaste Läkare använde yttersta flit, at rådda Hennes lif med de bästa läkedomar; men, som GUD i sin Försyn, beslutar, at lykta Henne dagen förr än aftonen kom, så kunde väl läkedomarne något lindra Hennes plåga, men icke förlånga Hennes tid. På de sista Månaderna blef Hennes lidande så stort, at det syntes öfvertråffa alt människeligt tålmod. Det llår väl icke felt, at Hon ju under så svåra försök hade sina stora frestelser; men GUDS kraft styrkte Henne, at Hon gick dem igenom med Seger och åra. Hon väntade sin sälliga Förlofsning på sin tretionde sjetta Födelse-dag, som etter Nya Stylen inföll den 30 siffledne Martii, der til
gjer-

gjorde Hon sig färdig med böner och ocktårar och rentvågning ifrån synden i sin Frälshares Blod; Men GUDs förflykt hade för Henne ännu Sju dagar igen af den oskattbara Nådenes tid här i verlden; och dem brukade Hon äfven som et rättskaffens GUDs Barn, söng med sin matta röst de hårligaste Psalmer, och förde våld på Himmelen med de aldrastarkaste Bönerop, til hvilka Hennes gode GUD lånte så Barmhertiga öron, at när GUDs Förfamling med tekn igenom Klockorna, Klockan 8 om morgonen kallades til GUDs hus på den Heliga Palm-Söndag, då kallade GUD Hennes själ til de fålla Böningar, öfver hvilka trogne GUDs Barn frögda sig med denna Glädje-Sång:

Med Palmer i händer, där skola GUDs vänner, Låf-sjunga Lambet förutan ända, ja evigt.

TACKSÄGELSEN.

Hos denna Christeliga, Høgtförfnåma, Förfnåma och Hederliga Förfamlingen, aflågger Salige Fru Doctörinnans i Sorgen efterlemnade Kåre Man och Barn, sin allerödmjukaste, ödmjuka och vördsame tackfåjelse, för den heder och yttersta åretjånst, som nu år bevist deras Saliga Döda vid Dets Christprydeliga jordefård: och önska de sig fast hugneligare tilfållen, at få visa all vördsam årkånsla.

GRAFSKRIFT.

Jag må min sång i början sluta,
Min röst af snyttan red'n är skämd:
Hur vil man spela på sin luta,
När strången aldels är förstäm'd?
När ödet hjärtat qualfamt fårar,
När ord och tankar dränks i tårar.

Men si, här går ej an at tåga,
Min största pligt mig ropar an:
Låt höra din ostäm'da giga,
Det må nu gå så väl det kan;
Fast du ur dina magra håfvor
Ger qvintins tack för skeppunds gåfvor.

När förr vårt huses *Sol* gick neder,
Vårt väl fick qvickna vid en barm,
Som Himlen då af nåd bereder,
Och var af dygd och kärlek varm;
En *Mor* flytts til de Himla-fälle,
En *Mor* gat Himlen ofs i ställe.

Min *Mer!* Du dygdens vackra *Smycke,*
 Du *Stål,* Du *Prydnad* i vårt hus,
 Din fagra ungdoms muntra tycke
 Och Dina qvicka ögons ljus,
 Tyckts Himlens vilja visst förkunna,
 Ofs Dig til fensta tider unna.

Men ack! Du är til grafven mogen,
 Då når ännu Din svarta bår
 Bordt frisk och gröner stå i skogen;
 Ack! at man här med ångilan får,
 Din Sol långst ned i våster finna,
 När hon knapt bordt sit föder hinna.

Ack! at så Inart i grafven svalnar,
 Dit mer än varma Moders bröst;
 Hvar droppa blod uti mig kalnar,
 Och mig är mycken ångst om tröst;
 Vår mänskighet vil färdig vara,
 Med sorg til Dig i grafven fara.

Mot onda världens lustar snöda,
 Med Andans kraft Dit svård Du hväst;
 På låtjans dunbådd laster föda,
 Du flydde som en dödlig påst;
 Kårt sagt: båd Martha och Maria
 Här fullit under dödsens lia.

Du varm i Himlens sköte hvilat,
 När venden vifte Dig sin köld;
 Mot ondskans skott och skarpa pilar
 Satt Du Din blanka samvets-sköld;
 Du har de bästa minnes-floder,
 I Sata Mikans tåre-floder.

Fast fifta året at Din lefnad,
 Gaf tusend plågor för hvar dag,
 Var dock Din Sjal i bästa trefnad,
 Ty det var Himmelens behag,
 Med skönsta växt Dit Palmträ smycka,
 När tyngsta bördor syntes trycka. *)

Din GUD gat Dig et nådigt öra,
 Sin Himmel gjorde Han til Din,
 När Han Din Svane-lång fick höra:
I Christi sår jag somnar in;
 Ty får vår AGNES vår REGINA
 I Himmelsk prakt bland Änglar skina.

CARL ISRAEL HALLMAN.

---

*) De gamle hafva sagt, at Palmträdet skal växa som bäst, när det tryckes som måst.

SORG-MUSIQVE;

Vid

Begravnings ACTEN.

För Prädikan,

Lik-Texten, Efsaie 48: v. 10, 11.

Efter Prädikan,

Efsaie 60: v. 20.

Tin sol skal icke mer nedergå, eller tin måne tap-
pa fit sken; ty HERren skal vara titt eviga ljus,
och tina sörgedagar skola en ånda hafva.

STOR-KÖPMANS
STADSMUSEUM

A $\frac{82}{34}$